

Do...

jemnost, bolestná jako rozloučení:

ty – ani ze sna nemluvíš
já – ani ve spánku nepřestávám mlčet
mezi námi neleží meč ale krev – počatá
mezi námi leží strach
vrkání holubů jediná ozvěna našich rozhovorů
(unese bílý holub šepotu tu tíhu?)
jako bys byla ženou i jediným mým dítětem
krví mé krve
smrteľnou nemocí
bílou básní
rozhovor s tebou mi přibližuje svět
rozhovor s tebou svět oddaluje

blízký jako úsvit

Neplač

Neplač – z pláče se rodí falešný anděl,
neusmívej se – úsměv rodí falešné demony,
nechtěj umřít – spánek tě odzrcadlí
ve svém nesmírném mlčení

a oba budeme mlčet

Jsi

Jsi mojí jedinou vlastí.

Jsi mojí jedinou vlastí, mlčení,
v němž obsažena jsou všechna
marná slova;

němá oblaka,
výdechy, pohledy,
poštovní holub s dopisem
zmizelým beze stopy;

jsi mojí vlastí, ticho,
křičící
mrtvými jazyky;

jako vyhořelý,
jenž ztratil všechno, co je plané,
jako utečenec
chycený nedaleko tábora,

i když už nejsem dítětem
ani tvým vězněm,
vím, že i ve vyhnanství
zůstanu v tobě, řeči,
a ty budeš ve mně
jak naběhlý jazyk: srdce,
které tak dlouho mě drží při životě,

dokud ne

Jaké je to štěstí

Jaké je to štěstí: dva zachránění z
Betar, z drohobyckého ghetta,
potkáváme se na hlavním nádraží,
které povstalo na spáleništi, vyde
zavražděných, bezejmenných, zn
a mlčice vzpomínáme na své mrt
zavražděné, bezejmenné, zmizel
nesmrtelné nebe a mrtvé krajiny
volnost, rovnost, bratrství, souc
alfu i omegu kouře mělce pocho
cáry spáleného papíru, vidiny d
vznášející se ve vzestupných pr
překračující všechny nelidské,
stíny spálených knížek, rozpad
přízraky našich starých a nových
a vzpomínáme na naše staré u
a dívky žijící už jenom v našich
a neumlkající klapot jejich stř

za přízračnými okny.

křivdy, které jsi způsobil,
byly způsobeny, nesplněné
é sny,

enní, temné a noční věci,
nenapravitelné chyby,

pitelné,
omenutelné

že smazat jenom smrt,
tvé moře,

tlačuje na hladinu?

***

nikoliv proto

že mám jenom jeden jediný život
že bych mohl nebýt

že jsem ztratil víru v dávném dětství
že jsem nepřestal být věrný

že čtu se studem své nedávné básně
že v nich bloudím jako po spáleništích zarostlých sněhem

že jsem se nechtěl podílet na lhaní
že nechci říkat poloviční pravdu

že se nicota přehrabuje v mých dopisech a papírech
že do nich otiskuje svoji tlustou ruku

že sotva tuším čím jsi

nikoliv proto
se učím

mlčet